

Olen valinnut yksinäisen tien. Kaupunki on hylätty, ollut jo vuosia. Kuljen sen laitamilla harmaiden betonikuutioiden välissä, joskus niitä kai kutsuttiin taloiksi. Seinien vierustalla on joitain jätesäkkejä, roskia, oluttölkkejä. Useat ikkunat on vuorattu sanomalehdillä, aurinko on haalistanut ne lukukelvottomiksi ja osa on ajan saatossa tippunut pois. Kaupunki on peittynyt harmauteen. Ankeuteen. Minun tieni kulkee kahden betoniseinän välissä. Betonissa kulkee halkeamia ja seinät kohoavat korkealle halkeamiensa kanssa. Ehkä ne murtuvat pian. Betoniseinät jatkuvat yhtä pitkään kuin tiekin, loputtomiin, eikä niissä ole rakoja tai välejä. Tie vain jatkuu kahden betoniseinän välissä, muutama auringonsäde pääsee vielä seinien väliin ja heijastuu harvojen ikkunoiden laseista, mutta kiirivä pimeys luo painostavaa ahdistusta. En tiedä, miten päädyin tänne, enkä tiedä mihin tie minut vie. Mutta tämä on nyt minun tieni, minun maailmani. Minun kotini. Muita teitä ei ole, ei risteyksiä eikä sivupolkuja. Muutama satunnainen rako, joista ehkä työllä ja tuskalla saisin survottua itseni toiselle puolen. En tiedä, mitä toisella puolella on, eikä minulla ole edes voimia pakottaautua mahdottoman pieneen rakoon, josta ehkä pääsisin jonnekin muualle. Koko kaupunki on kuollut tai nukkuu satavuotista unta. On vain minä ja tie, joten jatkan eteenpäin. Jokainen askel kuumottaa jalkapohjiani ja jano rahisee kurkussani. Jos edes hikoilisin, voisin nuolla hikeä iholtani. Mutta minä jatkan valittamatta. Jostain etäältä kuuluu kaukaista jyskytystä. Kuin joku polkisi bassorumpua, joku täysin rytmittäjuton, sillä jyske kiihtyy ja laantuu epätasaisesti. Välillä se lyö kuin jäniksen sydän ja jyske kuuluu selkeästi kuin itse soittaisin rumpua. Välillä se hidastuu ja lähes katoaa, katoaakin hetkeksi, kunnes se alkaa taas joko hitaana ja laiskana jumputuksena tai kiivaana takomisena. Ääni kuuluu ympäriltäni, en pysty paikantamaan sitä. Ääni ei voimistu kulkiessani muutaman askeleen taaksepäin tai kiirehtiessäni eteenpäin. Se kaikuu joka puolella ja välillä katoaa. Aurinko langettaa pitkän ja hoikan varjoni viereistä betoniseinää vasten. Varjoni on ainoa seurani, välillä tuntuu kuin se olisi toinen ihminen kulkemassa vierelläni. Kaipaani ihmistä vierelleni niin kipeästi, että voin lähes tuntea varjon paikalla läsnä olevan ihmisen. Lämpöä. Hetken luulen tuntevani jopa hennon kosketuksen. Ranteeseeni tartutaan. Se ei voi olla totta, mutta tunnen selkeästi kaksi sormeaa ranteeni sisäsyryllä ja yhden ulkosyryllä. Kuin joku pitäisi kevyesti kiinni. Rummun jyskytys kiihtyy yllättäen ja se kuuluu räjähtävän voimakkaana paukkeena pääni sisällä. ”Pulssi on edelleen epävakaa”, kuulen äänen viereltäni. Yllättäen tunnen kun puukko pakotetaan läpi jalkapöydästäni, silmäni räjähtävät auki ja havahdun omaan huutooni. Vierelläni on sinisiin pukeutunut nainen, joka katsoo minua vakavana. ”Hän avasi silmät”, nainen sanoo kun räpyttelen silmiäni ja katson hätäisenä ympärilläni. Monitoreita, sinisiin pukeutuneita ihmisiä – ”Ihan rauhassa”, nainen keskeyttää ajatukseni ja suuntaan katseeni häneen. ”Nyt sattuu vähän kun yritämme ottaa verinäytettä. Verisuonia on vaikea löytää, joten joudumme kokeilemaan jaloistasi, hengittele vain rauhassa ja yritä rentoutua.” Lävistävä kipu iskee taas koko kehooni, tuntuu edelleen kuin minua lyötäisiin puukolla jalkaan. Kipu alkaa kadota pikkuhiljaa, kehoni tuntuu raskaalta. Kovin raskaalta. Suljen silmäni hetkeksi. ”Pidäpä silmät auki”, nainen sanoo napakasti. Mutta minua väsyttää niin paljon. Kun suljen silmäni, olen taas kuolleessa kaupungissa. Toisella puolellani on edelleen betoniseinä, mutta toisella puolellani avautuu aukea kenttä. Kuin hylätty rakennustyömaa ilman työkoneita, sen hiekassa on möykkyjä ja kuoppia sekä siellä täällä hieman isompia kiviä. Vanhan rakennuksen kivijalasta on jäljellä enää harvoja betonimurikoita. Aurinko on matalalla, se laskee hiekkakentän taakse ja luo entistä pidemmän ja laihemman varjoni takanani olevalle harmaalle seinälle. Aurinko antaa hellää lämpöä ja koen selittämätöntä tarvetta kulkea kohti aurinkoa. Katson tietä kumpaankin suuntaan ja näen vain tyhjyyttä, harmautta ja loputtomiin jatkuvan ankeuden. Kehoni huutaa uupumusta kaikesta kävelystä, eikä tielle näy alkua tai määränpäättä.

Suutani kuivaa ja silmiäni polttee aina kun suljen ne hetkeksi. Rumpu lyö rauhallisesti etäällä, sen soittaja on vihdoinkin löytänyt tasaisen, joskin kovin hitaan, rytmin. Jalkani kuumottavat ja heikko särky vahvistuu kulkiessaan jaloistani ylöspäin, polviin, lantioon ja aina selän kautta harteisiini asti. Hengittäminen tuntuu työläältä, rintakehäni puristaa, enkä saa vedettyä henkeä kunnolla. Takanani kohoava harmaa betoniseinä synkkenee joka hetki kun aurinko laskee. Nouseva pimeys tuntuu kylmältä ja ajaa minua kohti hiekkakenttää. Uskallanko astua kohti aurinkoa? Pimeys alkaa olla jo ahdistava, kylmyys tunkeutuu syvälle kudoksiini ja ankeus kurottaa otteensa minusta tiukemmaksi, saan yhä huonommin henkeä. En tiedä, kuinka pitkälle hiekkakenttä ulottuu. En tiedä, mitä sen toisella puolen on. En tiedä, kuinka kaukana aurinko on, mutta se tuntuu niin lämpimältä ja näyttää niin valoisalta, turvalliselta. Rummun tasainen tahti käy yhä voimakkaammaksi ja kuulen taas äänen pääni sisältä. Avaan silmäni ja vierelläni istuu nainen, joka on taas pukeutunut sinisiin. Katson ympärilleni ja kuollut kaupunki on poissa. On monitoreita, kylmää metallia ja haalean vihreät seinät. Loisteputkivalot häikäisevät ja jostain viereltäni kuuluu tasaista piipitystä. Ranteessani on ranneke, pyörittelen sitä toisella kädelläni ja huomaan siinä lukevan koko nimeni ja henkilötunnukseni. "Huomenta", vierelläni istuva nainen sanoo pehmeästi. "Olet Kuopion yliopistollisen sairaalan teho-osastolla. Tilasi on vakaa ja elintoiminnot paranevat pikkuhiljaa, näyttäisi että toivut täysin. Muistatko mitä tapahtui?" Nostan katseeni kattoon ja haen ajatuksiani, mutta sanoja on vaikea löytää. Mieleni on tyhjä, en saa kasaan edes pientä muistoa. Haluan takaisin kuolleeseen kaupunkiin. "Mummosi soitti hätäkeskukseen kun olit toista päivää pois töistä etkä vastannut puhelimeen. Poliisit löysivät sinut kylpyammeestasi, he hälyttivät ambulanssin välittömästi. Tulit ambulanssilla ensiapuun vakavan myrkytystilan vuoksi. Olit kylmettynyt kylpyammeessa olemisesta, olit ilmeisesti ehtinyt olla siinä jo pidemmän aikaa ennen kuin sinut löydettiin." Hitto, mummo ja mummon työt ovat aina etusijalla. Minähän olen työkyvyttömyyseläkkeellä, enkä edes kunnolla enää muista, mitä työkyky on. Mutta koska mummo ei ole tarpeeksi huonossa kunnossa saadakseen henkilökohtaisen avustajan ja kaikki muut perheestämme ovat työssäkäyviä kunnan kansalaisia, minun täytyy käydä tekemässä orjatyötä mummolle. On maailmassa muutakin paskaa kuin mummo ja mummon amputoitu jalka. En halua muistaa enempää elämästä ennen kuollutta kaupunkia. Olen hengissä vaikka minun piti kuolla vihdoinkin. Elämä pitkäaikaissairauden kanssa ei oikeastaan ole elämää, se on selviämistä. "Mulla on jano", kähisen hoitajalle karhealla kurkullani ja yskin perään pari kertaa. Parin tunnin kuluttua hoitaja lähtee vaihtamaan vuoroa ja jään hetkeksi yksin huoneeseeni. Yritän nousta ylös, mutta oloni on heikko ja saan juuri ja juuri kammettua itseni ylös kun käännyn vatsalleni ja työnän käsilläni. Käsivarteeni johdolla kulkeva tippapussi roikkuu telineessä, joka on rullilla lattialla. Tukeudun telineeseen ja yritän nousta. Lattia tuntuu olevan epätodellisen pitkän matkan päässä sängyn reunalta, mutta jalkani ulottuvat siihen ja jalkapohjieni tuntema kylmä tuntuu kaukana kehossani. Vartaloni tuntuu oudolta, puutuneelta ja puolikuolleelta lihakasalta, jota yritän epätoivoisesti liikuttaa tyhjillä energiavarastoilla. Saan liu'utettua jalkaani muutaman sentin kerrallaan eteenpäin, tukeutuen käsieni koko voimalla tippapussin telineeseen. Onneksi huoneeni vessa on vain puolentoista metrin päässä sängyltä ja saan lopulta lukittua oven takanani. Tunnoton lihakasani valuu välittömästi lattialle, tuen itseni istumaan ovea vasten ja yritän huokaista syvään. Hengitys takertuu kurkkuuni ja jokainen hengenvetoni on edellistä pinnallisempi, pieni tärinä kasvaa syvällä luissani ja rintakehässä tuntuva alipaine vetää minua kasaan. Kuinka paljon paremmaksi tämä helvetti voi vielä mennä? Kaksi vuotta sitten luulin olevani pohjalla ja nyt yritän vain hengittää teho-osaston vessassa, aina voi siis pudota yhä syvemmälle. Tässä ei ole mitään järkeä. Miten on edes fyysisesti mahdollista, että olen elossa?

Minähän otin lääkkeitä yli kolmen kuukauden edestä ja menin kylpyammeeseen, että valuisin nukahdettuani pinnan alle. Elämässä ei ole mitään järkeä. Ei alkua eikä loppua, minä haluan takaisin kuolleeseen kaupunkiin. Minun on pakko päästä takaisin kuolleeseen kaupunkiin. Näperrän kanyyliä kyynärtaipeessani. Käteni ovat ilmeisesti olleet kylmettyneet kun kanyyli on jouduttu laittamaan kyynärtaipeeseen. Painelen ja revin ihon alle menevää muovia ja pieni veripisara puskee iholleni. Revin vielä lisää, kipu repii hermojani tyydyttäen rinnassa yhä kytevää ahdistustani. Kanyyli repeää pois paikoiltaan ja verta pulppuaa kyynärtaipeestani tuodittavaan tahtiin. Kuulen taas bassorummun lyönnit. Ne ovat etäisiä ja rauhallisia, lyövät jonkun hitaan tuutulaulun tahtia ja suljen silmäni. Hylätty rakennustyömaa avautuu eteeni ja kuollut kaupunki piirtyy taakseni. Raotan silmiäni ja näen vessan vihreitä kaakeleita, mutta sulkiessani pian silmäni olen taas kuolleen kaupungin rajalla. Synkkyys kylmää selkääni ja väsymys painaa kehoani loputtomasti. Jokaista lihastani kivistää kun yritän pysytellä seisaallani. Hiekkakentän taakse laskeva aurinko lämmittää ja äkkiä otan askeleen kohti sitä. On yllättäen aivan selvää, että minun on kuljettava kohti aurinkoa. Se luo rakastavaa valoa ja lämpöä rintaani, josta lempeä tunne leviää koko uupuneeseen kehooni. Saan hieman lisää voimia kulkea kohti hiekkakentän laitaa. Rumpu hiljenee ja hidastuu huomaamattomaksi samalla kun kaupunki etääntyy taakseni, lopulta ne kaikki katoavat. Aurinko lämmittää minun kehoani ja vetää onnellisen hymyn huulilleni. ***** Hei, olen uusi täällä ja halusin kertoa teille jotain pientä. Kuolema on aina kiehtonut minua ja kirjoitan aiheesta paljon, mutta älkää säikähtäkö, kirjoitan minä muutakin. Kirjoittaminen on minun ainoa sujuva tapani ilmaista itseäni ja se on todella tärkeää minulle. Toivon rakentavaa kritiikkiä ja pahoittelen, etten ole rohkea ja kommentoi paljoa muiden kirjoituksia. Mutta kyllä minä luen paljon teidän kirjoituksianne. Tämän tarinan inspiraation sain kun jostain syystä kuuntelin teinivuosien hittiä Boulevard of broken dreams. Jostain syystä päädyin taas kirjoittamaan kuolemasta. Kiitos kun jaksoit lukea!